

Μπόρις Τζόνσον: Ήρωες οι πέντε άνδρες του Titan – Πέθαναν για έναν σκοπό

Για τους πέντε άνδρες που έχασαν τη ζωή τους στο υποβρύχιο Titan αρθρογράφησε ο πρώην Βρετανός πρωθυπουργός, Μπόρις Τζόνσον, κάνοντας λόγο «για έναν πολύ βρετανικό θάνατο» που «μας γεμίζει υπερηφάνεια». Σε άρθρο του στη Daily Mail, ο Μπόρις Τζόνσον έγραψε για «τους πέντε, συμπεριλαμβανομένου του Βρετανού επιχειρηματία Χάμις Χάρντινγκ, που έχουν προσθέσει ένα δικό τους κεφάλαιο. Θρηνούμε για όλους αυτούς και η καρδιά μας σφίγγεται ιδιαίτερα από την αφήγηση του 19χρονου Suleman Dawood, ο οποίος ήταν λίγο ανήσυχος αλλά ήθελε να βεβαιωθεί ότι ο μπαμπάς του θα είχε μια υπέροχη Ημέρα του Πατέρα».

Ακόμη, ο πρώην Βρετανός πρωθυπουργός επισημαίνει ότι ο Τιτανικός, που χάθηκε το 1912, «είναι το σύμβολο της ανθρώπινης φιλοδοξίας και υπερηφάνειας και του τρόπου με τον οποίο μπορεί να καταστραφεί από τα στοιχεία της φύσης» και η «η πιο συναρπαστική ιστορία μετά τον Πύργο της Βαβέλ». Και συνεχίζει σε αρχαιοελληνικό πνεύμα: «Θυμόμαστε τις αιώνιες τραγικές αλήθειες: ότι η ύβρις φέρνει τη νέμεση».

«Όπως επισήμανε ο ίδιος ο Τζέιμς, ο σκηνοθέτης της ταινίας, υπάρχουν ανατριχιαστικές αντιλήψεις μεταξύ του ταξιδιού του OceanGate Titan και του ταξιδιού του ίδιου του Τιτανικού. Όπως ο καπετάνιος που κατευθύνθηκε μέσα στη νύχτα χωρίς φεγγάρι, παρόλο που του είχαν πει ότι υπήρχε πάγος μπροστά του, αλλά και η λανθασμένη εμπιστοσύνη στη δομή του (υποβρυχίου) από ανθρακονήματα και τιτάνιο, όπως η αντίστοιχη λανθασμένη εμπιστοσύνη εκείνων των μηχανικών του Τιτανικού που πίστευαν ότι με 16 υδατοστεγή διαμερίσματα το κύτος του πανίσχυρου πλοίου θα ήταν ανίκανο να πλημμυρίσει».

«Astor, Straus, Guggenheim: βυθίστηκαν με τις λευκές γραβάτες τους και τα παπούτσια τους στα παγωμένα νερά μαζί με όλους τους άλλους. Ως ιστορία θεϊκής τιμωρίας για την ανθρώπινη υπερβολική αυτοπεποίθηση, ο Τιτανικός είναι η πιο συναρπαστική ιστορία μετά τον Πύργο της Βαβέλ».

Μπόρις Τζόνσον: Η αναφορά του στο ναυάγιο της Πύλου

Στη συνέχεια, ο Μπόρις Τζόνσον επικεντρώθηκε στην κριτική που ακούστηκε τις τελευταίες ημέρες σχετικά με τη «ματαιοδοξία» των πλούσιων να φτάσουν στο ναυάγιο του Τιτανικού. Εκείνος έδωσε τη δική του εξήγηση για τους πλούσιους, ενώ αναφέρθηκε και στο ναυάγιο της Πύλου «Ξέρω ότι θα υπάρξουν πολλοί που θα πουν ότι ο Χάρντινγκ και οι τυχοδιώκτες συνάδελφοί του ήταν ανόητοι και ότι χρειαζόμαστε κανονισμούς κατά της πειραματικής αυτής τεχνολογίας. Ακόμη και πριν

«Ξέρω ότι θα υπάρξουν πολλοί που θα πουν ότι ο Χάρντινγκ και οι τυχοδιώκτες συνάδελφοί του ήταν ανόητοι και ότι χρειαζόμαστε κανονισμούς κατά της πειραματικής αυτής τεχνολογίας.»

από την είδηση της ένδωξης, η αριστερή σφαίρα του Twitter γέμισε με κριτική: ότι αυτοί οι άνθρωποι είχαν περισσότερα χρήματα από ό,τι λογική και ότι δεν θα έπρεπε να σπαταλάμε χρήματα των φορολογουμένων προσπαθώντας να τους σώσουμε. Μας είπαν ότι δεν θα έπρεπε να ξοδεύουμε τόση συναισθηματική ενέργεια σε μερικά μέλη της πλουτοκρατικής ελίτ, όταν τόσοι άλλοι μόλις έχασαν τη ζωή τους στη Μεσόγειο, όπου ανατράπηκε ένα σκάφος γεμάτο μετανάστες.

Με τα καυστικά λόγια του σχολιαστή Ash Sarkar: Αν οι υπερπλούσιοι μπορούν να ξοδεύουν 250.000 δολάρια για ματαιοδοξίες 2,4 μίλια κάτω από τον πυθμένα του ωκεανού, τότε δεν φορολογούνται αρκετά... Εμείς έχουμε καλά χρηματοδοτούμενες δημόσιες υπηρεσίες, αυτοί σώζονται από την ύβρη τους. Τι να μην αρέσει; Λοιπόν, Ash, χωρίς να υποβαθμίζω καθόλου την τραγωδία των μεταναστών, επιτρέψτε μου να σας πω πώς αισθάνομαι για εκείνους που συμμετείχαν στην αποστολή του Τιτανικού. Νομίζω ότι είναι ήρωες.»

«Χρειάζεται τόσο θάρρος»

Ο Μπόρις Τζόνσον αναφέρθηκε και στην πρώτη φορά που πήγε ο ίδιος για κατάδυση το 1988 και κατέβηκε στα 33 μέτρα και ήξερε πως «αν κάτι αποτύχει, θα πνιγώσουν». Συνέκρινε την εμπειρία του με το υποβρύχιο που έφτασε τα 4.000 μέτρα, τονίζοντας πως «το έχουν κάνει τόσο λίγοι άνθρωποι, επειδή χρειάζεται τόσο θάρρος».

«Πήγα για πρώτη φορά για κατάδυση το 1988, σε εκείνους τους μεγάλους κοραλλιογενείς βράχους στα ανοικτά του Σαρμ Ελ Σείχ. Κατέβηκα στα 33 μέτρα, κοίταξα

ψηλά από το σκοτεινό μπλε σκοτάδι και είδα το μακρινό φως του ήλιου να παίζει στην επιφάνεια και σκέφτηκα – πραγματικά δεν θέλω αυτό το σενάριο να αποτύχει τώρα. Ήξερα ότι θα πνιγώσουν. Έτσι, δύσκολα μπορώ να φανταστώ το κουράγιο που χρειάζεται για να κατέβεις σχεδόν 4.000 μέτρα κάτω, σε ένα σκάφος τόσο φαινομενικά εύθραυστο, όπου δεν υπάρχει καθόλου φως και δεν υπάρχει κανένας τρόπος να ξέρεις πού βρίσκεσαι.

Ο λόγος για τον οποίο το έχουν κάνει τόσο λίγοι άνθρωποι είναι επειδή χρειάζεται τόσο θάρρος – και ακριβώς επειδή η αγορά είναι τόσο μικρή και μη ανεπτυγμένη και κατοικείται μόνο από διψασμένους για ρίσκο δισεκατομμυριούχους, οι μηχανές είναι ακόμη λίγο πειραματικές. Αν και μέχρι να κατακτήσουμε αυτή τη μορφή πλοήγησης, η ανθρωπότητα θα συνεχίσει να ζει στην άγνοια».

Και καταλήγει ότι «αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αυτή η αποστολή ήταν τόσο σημαντική και θα πρέπει να το εκτιμήσουν οι αριστεροί και όλοι οι άλλοι. Ναι, υπήρχαν κίνδυνοι και προειδοποιήσεις. Αλλά κάθε μεγάλη πρόοδος πρέπει αναπόφευκτα να περιλαμβάνει πειράματα και εξοπλισμό που μπορεί να φαίνεται, εκ των υστέρων, επικίνδυνα ανεπαρκής. Ο Χάμις Χάρντινγκ [ένας από τους πέντε που πέθαναν] και οι συνεργάτες του προσπαθούσαν να κάνουν ένα νέο βήμα για την ανθρωπότητα, να εκλαϊκεύσουν τα υποθαλάσσια ταξίδια, να εκδημοκρατίσουν το βυθό του ωκεανού. Γνώριζαν τους κινδύνους. Ο Χάρντινγκ και οι φίλοι του πέθαναν για έναν σκοπό – να διευρύνουν τα σύνορα της ανθρώπινης γνώσης και εμπειρίας – που είναι τυπικά βρετανικός και με γεμίζει υπερηφάνεια».